



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Jednací číslo 47 Az 2/2012-22

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **M. M.**, nar. , státní příslušnost , v , proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2012, č. j. OAM-143/LE-BE02-PA03-2012, E.č. L009275

**t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**

**O d ů v o d n ě n í**

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Konstatoval, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově až po deseti letech nelegálního pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) a teprve až pod hrozbou správního vyhoštění. V případě žalobkyně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany, protože žalobkyni v zemi původu nehrozí nebezpečí vážné újmy a tvrzení o vedení rodinného života na území ČR je nepodložené a rovněž účelové.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž uvádí, že aplikace tohoto ustanovení vyžaduje podle judikatury Nejvyššího správního soudu třístupňový test: 1) zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a 3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu použít.

Při zkoumání splnění výše uvedených podmínek je žalovaný navíc povinen postupovat v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak, aby byl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To mimo jiné implikuje povinnost žalovaného zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Takto shromážděné podklady pak sice správní orgán může hodnotit v rámci správního uvážení, je však povinen přihlídnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V daném případě však žalovaný pochybil, neboť se nezabýval tvrzeními žalobkyně ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný se pouze omezil na reprodukci pohovoru s žalobkyní, přičemž jí tvrzené skutečnosti nikterak nepřezkoumával a bez dalšího uzavřel, že jde o účelově podanou žádost bez azylově relevantních důvodů. V důsledku takového jednání žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Navíc lze žádost o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení zamítnout, je-li skutečně zjevně nedůvodná z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, tedy i z hlediska § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný v tomto smyslu pochybil, neboť se v rozhodnutí zabýval otázkou zjevné nedůvodnosti ve vztahu ke všem shora uvedeným ustanovením nedostatečným způsobem. Omezil se pouze na konstatování zjevné nedůvodnosti, aniž by uvedl, z jakých skutečností a podkladů při svých závěrech vycházel. V důsledku těchto pochybení je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj není vůbec patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel. Žalovaný dále pochybil tím, že se v rozhodnutí dostatečně nevypořádal s tvrzením žalobkyně o jejím rodinném životě na území České republiky (dále jen „ČR“). Uvádí řadu irelevantních argumentů (možnost soužití mimo území ČR, tzv. noční potulování žalobkyně) a naopak se věcně nezabýval skutečnou podstatou vztahu žalobkyně a jejího druha. Uvedeným jednáním porušil žalovaný výše uvedená zákonná ustanovení, neboť dostatečně nezjistil stav věci a v napadeném rozhodnutí neodůvodnil své závěry. Tím porušil § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť žalobkyně nesplňuje kumulativně všechny podmínky nezbytné k aplikaci uvedeného ustanovení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a vyjádřil s nimi nesouhlas, protože neprokazují, že by správní orgán v průběhu vedeného řízení porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že se správní orgán žádostí zabýval odpovědně, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné údaje podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, tedy účelově, proto byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. O účelovosti svědčí to, že žádost podala až po deseti letech od vstupu na území ČR a až po svém zadržení policií a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Pokud by měla skutečné obavy v případě návratu na Ukrajinu, podala by žádost dříve. Nebyla shledána ani vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tento závěr byl v rozhodnutí náležitě odůvodněn, stejně jako byly řádně posouzeny žalobkyní tvrzené rodinné vazby.

Soud přezkoumal na základě včas podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného, i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval jednání, a to z důvodu presumovaného souhlasu žalobkyně a žalovaného s tímto postupem soudu.

Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, přicestovala žalobkyně do ČR v roce 2002, protože na Ukrajině měla platit své a synovy dluhy. O mezinárodní ochranu požádala proto, že má v ČR druhá, s nímž chce na území ČR zůstat a legálně žít. Návrat na Ukrajinu si neumí představit a nevrátí se tam.

S ohledem na takto podle soudu řádně a dostatečně zjištěný skutkový stav, který navíc žalobkyně v žalobě nikterak blíže nezpochybnila, když se omezila pouze na obecné tvrzení o nerespektování § 3 správního řádu, soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když v těchto důvodech shledal naplnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu. Správní soudy stabilně judikují (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), že eurokonformní výklad § 16 odst. 2 zákona o azylu musí být následující: „jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal [POUZE] s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak“. Jen takový výklad je v souladu s články 13 a 18 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, které z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, (dále jen „kvalifikační směrnice“), ve spojení s článkem 23 odst. 4 písm. i) a j) Směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, (dále jen „procedurální směrnice“). Použití § 16 odst. 2 zákona o azylu vyžaduje třístupňový test: (1) zda hrozí žadateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, (2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a (3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat. Při posuzování třetího bodu testu přitom leží důkazní břemeno výhradně na žadateli.

Krajský soud podrobil posuzovaný případ žalobkyně třístupňovému testu vyplývajícímu z § 16 odst. 2 zákona o azylu s těmito závěry:

V posuzované věci je nesporné, že žalobkyni hrozí správní vyhoštění, neboť dne 3. 7. 2012, tedy ještě před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 7. 2012, zahájila Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č. j. KRPA-84623/ČJ-2012-000022 s žalobkyní řízení o uložení správního vyhoštění z důvodu nelegálnosti pobytu žalobkyně na území ČR po dobu deseti let. K tomu soud poznamenává, že použití § 16 odst. 2 zákona o azylu nevyžaduje existenci pravomocného rozhodnutí o vyhoštění, je pouze třeba, aby byla prokázána existence „hrozícího vyhoštění“. První podmínka stanovená v § 16 odst. 2 zákona o azylu je proto v případě žalobkyně naplněna, což žalobkyně v podané žalobě ani nezpochybňuje.

Za splněnou považuje soud i druhou podmínku § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývá na území ČR nelegálně již od roku 2002 a že žádost podala z důvodu legalizace pobytu až pod hrozbou zahájeného řízení o správním vyhoštění a zajištění, tedy účelově. Ve vztahu k druhé zákonné podmínce aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, tj. že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, lze uzavřít, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí se splněním této podmínky dostatečně vypořádal.

V posuzované věci není ani sporné naplnění třetí podmínky aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Citované ustanovení obsahuje vyvratitelnou domněnku, že žádost o mezinárodní ochranu podaná až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, byla účelová. Důkazní břemeno, že tomu tak není, leží výhradně na žadateli. Zásadním, nikoliv však výlučným faktorem, pro posouzení tohoto třetího bodu testu je mj. délka času, jež uplynula od chvíle, kdy žadatel začal pobývat na území České republiky nelegálně. V případě žalobkyně činí tato doba deset let. Jde tak o dobu více než značnou, v jejímž průběhu mohla žalobkyně, pokud by byla na Ukrajině skutečně pronásledována a důvodně se proto obávala návratu do země původu, kdykoli podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. To však neučinila a žádost podala až v souvislosti se zadržením za účelem správního vyhoštění. Tím je zásadně zpochybněna věrohodnost tvrzení žalobkyně o důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci, ze kterého vyvodil správný právní závěr. Současně soud uvádí, že za situace, kdy bylo na základě provedeného řízení nepochybně zjištěno, že cílem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla pouze snaha žalobkyně vyhnout se hrozícímu vyhoštění z území ČR, není povinností žalovaného v tomto zkráceném řízení dále zkoumat splnění podmínek § 12 zákona o azylu na rozdíl od postupu podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, kteréžto ustanovení však v případě žalobkyně nebylo důvodu aplikovat. Jednání žalobkyně zjevně směřovalo pouze k tomu, aby nemusela území ČR opustit.

Soud konečně neshledal opodstatněnou ani výhradu žalobkyně poukazující na porušení § 14a zákona o azylu. Žalobkyni nehrozí v případě návratu na Ukrajinu nebezpečí vážné újmy, jak žalovaný správně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval a argumentačně podložil na základě zjištění o celkové situaci v zemi původu žalobkyně. Proti tomuto závěru nevznáší žalobkyně žádné konkrétní výhrady. Bez jakýchkoli konkrétních žalobních tvrzení zůstala také námitka žalobkyně brojící proti závěru žalovaného o tom, že také tvrzení žalobkyně o rodinných vazbách na území ČR (soužití s druhem) je účelové. Ani v tomto směru nemůže soud žalobkyni přisvědčit, neboť žalovaný učinil úvahu, na základě

kteřé zpochybnil existenci tohoto soužití, zejména s přihlédnutím k vlastní výpovědi žalobkyně. Úvaha žalovaného popsaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí se nikterak nepřičí zásadám logického úsudku a uvažování. Soud se proto také s tímto závěrem žalovaného plně ztotožnil. V souladu se zákonem je rovněž závěr žalovaného o tom, že žalobkyni nic nebrání žít se svým partnerem (má-li vůbec jakého) v kterékoli zemi, v níž budou mít povolen trvalý pobyt. Navíc právní ochrana rodinného života míří především na existující a funkční rodinné vazby, zejména vztah manželský, nikoli na pouhý vztah partnerský (druh a družka). Žalobkyně k této záležitosti navíc, vyjma holého konstatování, že má v ČR druhá, nesdělila žalovanému, ale ani soudu žádné další okolnosti (jméno a příjmení druhá, adresu jejich společného bydliště, způsob vedení společné domácnosti, atd.). Soud proto ve shodě se žalovaným konstatuje, že i toto tvrzení žalobkyně je jednoznačně účelové, a proto bez jakéhokoli vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* rozhodl soud o nákladech řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný, který by tak měl právo na náhradu nákladů řízení, tyto nepožadoval. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 14. prosince 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.  
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 14. 12. 2012 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

Za správnost:  
Zdeňka Vlasáková